

RYNNÄKKÖ SUOMEA VASTAAN

Maaliskuun 17 pnä 1910 Stolypin jätti Valtakunnan-duumalle ehdotelman „Suomea koskevien merkitykseltään yleisvaltakunnallisten lakien ja asetusten säätämisyjärjestyksestä”. Tuon virallisen byrokraattisen otsikon alle on kätetty mitä julkein itsevaltiuden rynnäkkö Suomen vapautta ja itsenäisyyttä vastaan.

Stolypinin lakiehdotuksessa puhutaan siitä, että kaikki ne Suomen asiat, jotka „eivät koske yksinomaan tämän alueen sisäisiä asioita”, on jätettävä Valtakunnanduuman, Valtakunnanneuvoston ja Nikolai II:n ratkaistavaksi. Suomen eduskunta voi ainoastaan laatia „mietintöjä” näistä asioista, eivätkä nämä mietinnöt ole velvoittavia kenellekään: suhteessaan valtakuntaan Suomen eduskunta pannaan Bulyginin Duuman asemaan.

Mitä tässä yhteydessä tarkoitetaan „laeilla ja asetuksilla, jotka eivät koske yksinomaan sisäisiä asioita” Suomessa? Esittämättä koko luetteloa, joka Stolypinin ehdotelmassa käsittää 17 pykälää, mainitsemme, että siihen kuuluvat Suomen ja valtakunnan muiden seutujen väliset tullisuhteet, poikkeukset Suomen rikoslakeihin, rautatietoimi, Suomen rahajärjestelmä, julkisten kokousten pitoa koskevat säännöt, Suomen painolait y.m.

Kaikki tämänluontoiset kysymykset annetaan mustasotnialais-lokakuulaisen Duuman ratkaistavaksi! *Suomen vapauden täydellinen hävittäminen* — siihen on itsevaltius ryhtynyt laskelmoiden voivansa nojautua kesäkuun kolmannen päivän perustuslain yhteenliittämiin tilanherrojen ja kauppiaskunnan yläkerroksen edustajiin.

Virheetön laskelma, tietenkin sikäli, mikäli kysymyksessä ovat vain ne, jotka tämä „perustuslaki” on päästänyt legaaliseen asemaan: viisikymmentä äärimmäistä oikeistolaista, sata natsionalistia ja „oikeistolokakuulaista”, satakaksikymmentäviisi lokakuulaista — siinä se musta armeija, joka on jo kerätty Duumaan ja jonka hallituslehdistön harjoittama pitkäaikainen ajojahti on valmentanut suorittamaan minkä väkivaltateon tahansa Suomea vastaan.

Itsevaltiuden vanha natsionalismi, joka polkee kaikkia „vierasheimolaisia”, on nyt saanut tuekseen ensinnäkin kaikkien vastavallankumouksellisten ainesten vihan sitä kansaa kohtaan, joka osasi käyttää Venäjän proletariaatin lyhytaikaista lokakuun voittoa erään koko maailman demokraattisimman perustuslain luomiseen mustasotnialaisen tsaarin nenän alla, vapaiden ehtojen luomiseen Suomen työväenjoukkojen järjestämisestä varten, työväenjoukkojen, jotka ovat järkähtämättä olleet sosialidemokratian puolella. Suomi käytti hyväkseen Venäjän vallankumousta turvatakseen itselleen muutamaksi vuodeksi vapauden ja rauhanomaisen kehityksen. Vastavallankumous Venäjällä kiiruhtaa käyttämään hyväkseen „kotona” vallitsevaa täydellistä hiljaisuutta riistääkseen pois mahdollisimman paljon Suomen saavutuksista.

Historia ikään kuin havainnollistaa Suomen esimerkin avulla sen, että kuulu „rauhanomainen” edistys, josta kaikki poroporvarit ovat tehneet itselleen epäjumalan, on juuri sellainen lyhytaikainen, epävarma, ohimenevä poikkeus, joka vahvistaa täydellisesti säännön. Ja tuona sääntönä on se, että ainoastaan joukkojen ja niiden johdossa olevan proletariaatin vallankumouksellinen liike, ainoastaan voittoisa vallankumous voi saada aikaan pysyviä muutoksia kansojen elämään, voi horjuttaa tuntuvasti keskiaikaisuuden herruutta ja puolittain aasialaisia kapitalismin muotoja.

Suomi hengähti vapaasti vasta silloin, kun Venäjän työväenluokka nousi jättiläismäisenä joukkona ja ravisteli Venäjän itsevaltiutta. Ja vain yhdistymällä Venäjän joukkojen vallankumoukselliseen taisteluun voi suomalainen työmiehes etsiä nyt pelastusta mustasotnialaisten hurttien päällekkarkaukselta.

Suomen porvaristo on näyttänyt vastavallankumoukselliset ominaisuutensa jopa tuossa rauhallisessakin maassa,

joka teki vallankumouksen Venäjän lokakuun päivien *kustannuksella*, suojasi vapautensa Venäjän joulukuun taistelun ja kahden oppositioduuman *selän takana*. Suomen porvaristo vainosi suomalaisten työläisten punakaartia ja syytti heitä vallankumouksellisuudesta; se teki kaiken voitavansa jarruttaakseen Suomen sosialististen järjestöjen täydellistä vapautta; se luuli saavansa palvelevaisuudellaan (kuten poliitikkojen luovuttaminen vuonna 1907) suojelluksi itseään tsarismiin harjoittamalta väkivallalta; se syytti oman maansa sosialisteja siitä, että venäläiset sosialistit ovat heidät *pilanneet* tartuttamalla heihin vallankumouksellisuuttaan.

Nyt saa porvaristokin Suomessa nähdä, mihin myönnytysten, palvelevaisuuden ja „auliuden” politiikka, sosialismin suoranaisen tai välillisen kavaltamisen politiikka johtaa. Suomen kansa ei löydä ulospääsyä tilanteestaan muualta kuin sosialistisesti koulutettujen ja sosialistien järjestämien joukkojen taistelusta; keinoja vastaiskun antamiseen Nikolai II:lle ei löydy muualta kuin proletaarisesta vallankumouksesta.

Toisena vanhan natsionalismin, tuon itsevaltiutemme politiikan tukena on meidän porvaristomme, Venäjän porvariston luokkatietoisuuden ja tietoisien vastavallankumouksellisuuden kasvu. Shovinismi on kasvanut porvaristossamme samalla kuin on kasvanut viha proletariaattia, tuota kansainvälistä voimaa kohtaan. Shovinismi on siinä voimistunut rinnan kansainvälisen pääoman kilpataistelun kasvun ja kärjistymisen kanssa. Shovinismi on ollut ikään kuin revanssia japanilaisia vastaan käydyssä sodassa. Kärjistystä tappiosta, voimattomuudesta taistella etuoikeutettuja tilanherroja vastaan. Shovinismi on saanut itselleen kannatusta ehta venäläisen teollisuudenharjoittajan ja kauppiaan ruokahalusta; nämä ovat hyvillään Suomen „valloittamisesta”, kun ei onnistuttu kahmaisemaan piirakanpalaa Balkanilla. Sen vuoksi tilanherrojen ja suurporvariston edustuksen järjestäminen antaa tsarismille uskollisia liittolaisia vapaan Suomen *nujertamisessa*.

Mutta kun vapaata reunamaata vastaan suoritettavien vastavallankumouksellisten „operaatioiden” perusta on laajentunut, niin on laajentunut myös noille operaatioille tehtävän *vastarinnan* perusta. Kun meillä Suomen vihollisten puolella on nyt pelkän virkavallan ja porhojen pienen

ryhmän lisäksi kolmannen Duuman edustuksen kautta järjestynyt maa-aatelisto ja rikkain kauppiaskunta, niin Suomen ystävien puolella ovat nyt kaikki ne miljoonajoukot, jotka loivat vuoden 1905 liikkeen ja ovat nostaneet esiin sekä I että II Duuman vallankumouksellisen siiven. Ja olkoonpa poliittinen hiljaisuus *tällä* hetkellä kuinka syvä tahansa, niin nämä joukot elävät ja kasvavat kaikesta huolimatta. Kasvaa myös uusi *kostaja*, joka kostaa Venäjän vallankumouksen uuden tappion, sillä Suomen vapauden tappio on Venäjän vallankumouksen tappio.

Myös meikäläinen Venäjän liberaalinen porvaristo paljastaa nyt — yhä uudestaan — pelkuruutensa ja selkärangattomuutensa. Kadetit ovat tietenkin Suomen kimppuun ryntäämistä *vastaan*. He eivät tietenkään äänestä yhdessä lokakuulaisten kanssa. Mutta eivätkö juuri he ole *eniten* ponnistelleet rikkoakseen „yleisön” myötämielisyyden sitä välitöntä vallankumoustaistelua kohtaan, sitä loka—joulu—kuun „taktiikkaa” kohtaan, joka *yksin juuri* onkin tehnyt mahdolliseksi Suomen vapauden syntymisen? — tehnyt mahdolliseksi sen, että tuo vapaus on ollut olemassa jo yli 4 vuotta? Eivätkö juuri kadetit ole liittäneet yhteen Venäjän porvarillista intelligenssiä tuosta taistelusta ja tuosta taktiikasta kieltäytymisen perustalla? Eivätkö juuri kadetit ole koettaneet kaikin mokomin nostattaa natsionalistisia tunteita ja mielialoja Venäjän kaikissa sivistyneissä „yhteiskuntapiireissä”?

Kuinka oikeiksi ovatkaan osoittautuneet sosialidemokraattisen päätöslauselman (joulukuu 1908) sanat siitä, että natsionalistisella agitaatiollaan kadetit *todellisuudessa* tekevät palveluksen nimenomaan tsarismille eikä kenellekään muulle! ⁶⁴ Se „oppositio”, jonka kadetit aikoivat järjestää itsevaltiutta vastaan niiden diplomaattisten tappioiden johdosta, joita Venäjä on kärsinyt Balkanilla, osoittautui — kuten saattoi odottaakin — vähäpätöiseksi, periaatteettomaksi lakeijanoppositioksi, joka *imarteli* mustasotnialaisia, *kiihdytti* mustasotnialaisten ruokahalua, *moitiskeli* mustasotnialaista tsaaria siitä, että hän, mustasotnialainen tsaari, ei ole kyllin voimakas.

No niin, herrat „humaaniset” kadetit, niittäkää nyt sitä, mitä olette kylväneet. Te olette todistaneet tsarismille, että se on heikko „kansallisten” tehtävien puolustamisessa: tsarismi näyttää teille voimansa vierasheimolaisten

natsionalistisessa vainoamisessa. Teidän natsionalismis-
sanne, neoslaavilaisuudessanne y.m.s. oli itsekäs, ahtaasti
porvarillinen luokkasisältö ja helisevä liberaalinen fraasi.
Fraasi on jäänyt fraasiksi, mutta sisällöstä *on ollut hyötyä*
itsevaltiuden ihmisvihapolitiikalle.

Näin on aina ollut, näin tulee aina olemaan liberaalisten
fraasien suhteen. Ne vain *kaunistelevat* porvariston ahdasta
itsekkyyttä ja karkeaa väkivaltaa; ne vain somistavat vale-
kukkasilla kansan kahleita; ne vain huumaavat kansan
tajuntaa *vaikeuttaen* sille sen oikean vihollisen selville-
saamista.

Mutta tsarismin politiikan jokainen askel, kolmannen
Duuman olemassaolon jokainen kuukausi hälventää yhä
armottomammin liberaalisia illuusioita, paljastaa yhä enem-
män liberalismiin voimattomuutta ja mädännäisyyttä, kylvää
yhä laajemmalti ja runsaammin proletariaatin uuden val-
lankumouksen siemeniä.

Koittaa aika — ja Venäjän proletariaatti nousee taisteluun
Suomen vapauden puolesta, demokraattisen tasavallan pys-
tyttämiseksi Venäjällä.

„Sotsial-Demokrat” № 13,
huhtikuun 26 (touko-
kuun 9) pnä 1910

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat” lehdin
tekstin mukaan